

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan støtte de tre forslag her.

Som jeg sagde i et tidligere indlæg: Når vi ikke ville være medforslagsstillere, var det, fordi vi havde på fornemmelsen, at det her nok kunne udvikle sig til en ideologisk krig, og det synes vi såmænd egentlig, at sagen er for god til. Derfor er det jo utroligt glædeligt, det, der har udviklet sig her i Folketings salen den sidste times tid, hvor det kan se ud, som om man trods alt kan mødes lidt på tværs og snakke om, hvad det er for en udvikling, vi ønsker.

Det samfund, det landbrugsland, den natur, vi har nu, er jo et kulturland. Det er ikke et naturlandskab, det er ikke noget, der har været her altid, så hvorfor skulle det lige nøjagtig være det rigtige niveau, vi er på nu? Er vi nu blevet så kloge, at vi siger, vi skal stoppe her, at der er det rigtige antal landsbyer i den rigtige størrelse og placeret de rigtige steder osv.? Hvorfor skulle vi dog fastlåse situationen?

Med hensyn til den erhvervsmæssige udvikling er vi jo i Danmark i den grad afhængig af fleksibilitet og af, at vi kan starte nye virksomheder, som kan få lov til at udvikle sig, osv. Landet er ikke stort nok til de helt store industrier, men vi har indtil nu levet på, at der er nogle, der får nogle gode ideer, nogle, der er i stand til at få sat noget i gang og har mod på at gøre det. Det er netop det, der ligger lidt af i forslagene, især selvfølgelig i beslutningsforslag nr. B 82

Jeg kender personligt til den sag, som er beskrevet med landbrugssmeden, hvor der gik 6-7 år, inden han fik sin tilladelse. Han var død i mellemtiden, men han havde heldigvis en søn, der overtog virksomheden, så den kunne leve videre til stor gavn for lokalsamfundet, altså også for det landbrug, der var i området. Det er jo nemlig også en betingelse for, at vi kan have industri og landbrug, at der er nogle reparatører, som kan få hjulene til at køre, så mejetærskerne ikke, ligesom ovre i Rusland, bliver stående ude i den yderste række, når de er kørt fast eller har en eller anden maskinfejl, og så står derude og ruster op de næste 50 år. I Danmark bliver de repareret inden for 2 timer, fordi vi har nogle folk, der kan finde ud af det, og det er det, vi skal støtte.

Udnyttelse af overflødiggjorte landbrugsbygninger er noget af det, vi har snakket om, og det

behøver slet ikke at være til noget, der har med landbrug af gøre. Elektronikindustrier egner sig udmærket til at ligge i sådanne tidligere landbrugsbygninger, hvor der kan isoleres og bygges til osv. De hverken udvikler røg eller sviner med spildevand eller noget som helst, så hvorfor skulle de ikke have lov til at ligge der og skabe naturligt liv omkring en lille gruppe gårde eller en landsby, eller hvad det nu i øvrigt er?

Det sidste beslutningsforslag, nr. B 84, drejer sig om bygning af en yderligere bolig til en landbrugsejendom. I gamle dage var der noget, der hed en aftægtsbolig, og hvorfor i alverden skulle vi ikke have lov til at bygge aftægtsboliger, når vi alligevel skal passe de gamle? Det er da noget snildere, at de bor lige ved siden af, så vi ikke skal køre ind til byen og passe dem. Det sparer da en hel del kørsel til gavn for miljøet, at vi kan arbejde og holde fri og passe vores børn og passe vores gamle i en enhed i stedet for at ligge og flyve og fare rundt.

Selvfølgelig er det også helt naturligt, at der skal kunne bygges en yderligere bolig til en medhjælper. Hvorfor dog ikke? Det handler om, at hele landet skal være befolket, beboet, så jeg kan i princippet tilslutte mig forslagene her. Men jeg vil også meget gerne være med, hvis vi kunne udvikle dem i en sådan retning, at der også kunne opnås flertal for dem, i stedet for at det kun bliver en gentagelse af noget, vi har prøvet tidligere.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil på forslagsstillernes vegne gerne sige tak for en god debat.

Jeg synes, det var nogle gode synspunkter, vi fik frem, og ikke mindst fra forslagsstillernes partier var der selvfølgelig nogle gode bemærkninger, må jeg sige. Men jeg synes også, der var nogle gode åbninger fra Enhedslistens side, og vi vil selvfølgelig sørge for, at der bliver iværksat et udredningsarbejde i udvalget, så vi bygger beslutningerne på de faktiske forhold – hvad der har vist sig, hvilke erfaringer vi har med planloven – og så prøver at se, om der kan laves et kompromis på nogle af områderne. Det ser vi frem til.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.